

edice
KIO KAN

Copyright © 2021 Mojang AB. All Rights Reserved. Minecraft,
the Minecraft logo, the Mojang Studios logo
and the Creeper logo are trademarks
of the Microsoft group of companies.

Translation © Jan Mrlík, 2024

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Translation © Jan Mrlík, 2024

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

This edition published by arrangement with Del Rey,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Děj této knihy je fiktivní. Jména, místa, postavy a události
jsou výsledkem autorovy představivosti nebo jsou užity
smyšleně. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať živými,
či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Z anglického originálu MINECRAFT - THE HAVEN TRIALS
vydaného v roce 2021 nakladatelstvím Del Rey, an imprint of
Random House, a division of Penguin Random House LLC,

New York přeložil Jan Mrlík

Redakční úprava Kateřina Duchoňová

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2024, shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7695-364-2

*Pro kamarády,
které jsme našli během nejtěžších cest v životě,
s díky za poučení, která nám přitom dali.*

ČÁST PRVNÍ

NENADÁLÉ STĚHOVÁNÍ

KAPITOLA PRVNÍ

STĚHUJEME SE.

Textová zpráva dorazila v noci, přesně v 00:01 hodin. Když ji teď Cecelia četla na poblíkávajícím rodinném tabletu, divila se, proč Theresa tak dlouho čekala s odesláním. Možná chtěla, aby si ji přečetla až ráno. Cece svou nejlepší kamarádku zbožňovala a obdivovala, a pokud si u ní byla něčím naprosto jistá, pak tím, že by ji Theresa jen tak neopustila.

Ale teď to měla rovnou před očima, jediný řádek napěchovaný hrozbou zklamání. *Stěhujeme se.*

Cece vyskočila z postele a celou cestu až do ložnice rodičů utíkala.

„Oni se stěhují! Oni se stěhují!“ Rozrazila dveře.

Byla sobota, takže Iya a Baba pořád ještě byli v pyžamech a leželi v posteli. Polekaně se posadili.

„Ale, ale,“ zabručel Baba. Někdy mu Cece říkala „tátko“, ale on trval na tom, aby rodiče oslovovala tradičními jorubskými výrazy. „Co je to za křik takhle ráno?“

„A co jsme ti říkali o klepání na dveře, než někam vejdeš?“ přidala se Iya, jinak také „mamka“.

„No jo, jasně, ale vynadejte mi později,“ řekla na to Cece. „Teď musíme honem jít.“

„A proč?“

„Protože Reesa a její rodina se stěhují, a když nepůjdeme *hned*, tak se s ní nebudu moct rozloučit!“

I tak je musela popohánět, jako by rodiče byli nějaké pomalé počítače, které po zapnutí jen zvolna nabírají rychlost, než se rozběhnou normálním tempem. Iya a Baba usoudili, že je ještě příliš časně, než aby nechali jít Cece samotnou, a tak se jí podařilo je přesvědčit, aby šli s ní. Musela je doslova vytáhnout z domu do chladného rána, oba ještě v županech, a sama Cece měla na nohou trepky z koupelny, ale kdo by se o to staral? Theresa *odjíždí*. Cece nedokázala myslet na nic jiného, než aby se k ní dostala dřív, než bude pozdě.

Alaovi i Njingovi bydleli na sídlišti Gemshore, které leželo v ostrovní čtvrti Lagosu. Sídliště se teprve zvolna probouzelo. Ulice byly prázdné, pohybovali se v nich jen metaři jako každou sobotu. Široko daleko bylo slyšet jen *svist, svist* jejich košat a k tomu pozpěvovala ranní ptáčka. Ceceini rodiče se zastavili, aby se pozdravili s jedním z metařů: *È kàárq oh!* On zacukroval směrem k Cece *Dobré ráno!*, ale ona už byla z doslechu, protože nechala rodiče za sebou a běžela napřed.

K domu, kde bydleli Njingovi, tedy Theresini rodiče, to měla docela blízko, stál jenom šest domů od jejího, ale za nárožím. Zrovna když zahýbala za roh ulice, dohonili ji i rodiče, kteří se spěšně rozloučili s metařem. Cece čekala, že před Theresiným domem uvidí stěhovací vůz a kolem něho spoustu vzruchu. Vůbec ne. K samostatně stojícímu domu Njingových, v němž byly dva byty, se blížili v mlhavém tichu. Garážová vrata byla zavřená, u domu neparkovalo žádné auto a všechna okna zůstala zavřená.

V domě nikdo nebyl.

„Co se to děje? Kde jsou všichni?“ Cece se obrátila k rodičům s prosbou v očích. „Kde je Theresa?“

„Och, zlatíčko,“ řekla Iya a poplácala Cece po rameni.
„Myslím, že jsme přece jen přišli pozdě.“

Doma si Cece sedla za jídelní stůl a pokoušela se v hlavě srovnat, co se to stalo. *Jak mi tohle mohla Reesa udělat?* říkala si. Jak se mohla její nejlepší kamarádka, jediná na celém světě, jen tak odstěhovat, aniž by jí o tom předem pověděla nebo jí dala příležitost se s ní rozloučit?

Baba zrovna telefonoval, pokoušel se spojit s panem Njingou, aby od něho zjistil, proč celá jejich rodina tak náhle zmizela. Iya zatím připravovala pro Cece její oblíbené pití: horkou čokoládu s medem a k tomu marshmallows. Přesně řečeno tohle bývalo její oblíbené pití, když jí bylo dejme tomu pět – jenže Iya se tím, že dceři už dávno není pět let, nějak nezatažovala. Byla pravda, že Cece potřebovala trochu rozehrát, a tak si řekla *No fajn, horká čokoláda ujde*. Avšak když ji dostala na stůl, připadala si tak zničená, že z ní ani neupila a nechala ji tam stát, až vychladla.

V pondělí jsme spolu měly nastoupit na Gemshoreskou střední školu. Cece začala bubnovat prsty do stolu, protože sotva na to pomyslela, hned znervózněla. *Jak můžu začít chodit na střední úplně sama?*

Matka se točila kolem kuchyňské linky a chystala snídani a Baba mezitím dotelefonoval.

„Už jsou na letišti,“ oznámil, když hovor dokončil. „Za chvíli nastupují do letadla. Pan Njinga říkal, že se stěhují do Scottsdale, to je město ve Spojených státech.“

„Proč mi ale neřekla, že to půjde tak rychle?“ namítla Cece, aniž by od rodičů čekala odpověď. „Proč s tím čekala až na poslední noc?“

„No, pan Njinga říkal, že se to seběhlo hodně narychlo a měli jen málo času, aby se připravili. Ani Theresa a její bratři nevěděli, že se budou stěhovat tak brzy.“

„Ale i tak...“

„Miláčku,“ ozvala se Iya. „Já vím, že ti připadá hrozně přijít o nejlepší kamarádku, ale jsem si jistá, že kdyby mohla, tak by ti to pověděla včas. Žádný strach – jak se tam usadí, můžeš jí zavolat, Baba ti půjčí telefon.“

Cece jedla snídani mlčky, což u ní bylo hodně nezvyklé. Když dospěla asi do poloviny pšeničného chleba s majonézou a uzeninou, zacinkal tablet. Iya přístroj vzala, nasadila si brýle a mžourala na displej.

„Myslím, že ti píše kamarádka,“ řekla a podala Cece iPad.

Omlouvám se, že jsem ti o tom neřekla, stálo ve zprávě od Theresy. *Šlo to... strašně rychle.*

Cece odložila tablet na stůl a dojedla snídani. Když skončila, odešla do pracovny, kde měla herní konzoli připojenou k televizi. Přitáhla si k ní sedací vak, usadila se na něj, zapojila konzoli, na hlavu si nasadila sluchátka a vzala do ruky ovládač.

O víkendech zpravidla po snídani přicházela doba na úklid, pak na školní úlohy a teprve potom mohla sednout k televizi a koukat na ni nebo hrát hry. Jenže hospodyně přišla už včera brzy ráno, protože ten den byl svátek, a pomohla Cece poskládat oblečení, urovnat knížky a dát ponožky do pračky. Protože byl víkend po svátečním dnu, znamenalo to, že úkoly už udělala včera. Teď měla volno, s nímž si mohla nakládat podle svého.

Ale sotva se ponořila do herního světa, připomněla si, že když je Theresa pryč, nemá s kým hrát Minecraft.

Objevila jsem se v samotném srdci parku Stříbrné duby.

Tak jsme s Reesou tuhle oblast pojmenovaly, i když tu nebylo žádné stříbro ani duby. To jméno nás prostě napadlo jako první poté, co jsme přišly na to, jak se dá z dřevěných prken a tyčky zhotovit cedule. Zarazily jsme ceduli do země

a napsaly na ni tahle písmena, čímž jsme pojmenovaly náš privátní koutek ve velkém světě Minecraftu.

To, co jsem zmínila jako „srdce“, je ve skutečnosti dům, který jsme si s Reesou postavily už před lety přímo uprostřed parku Stříbrné duby. Před třemi roky jsem jen tak brouzdala po veřejném serveru pro hráče z našeho sídliště a schovávala se před moby v mrňavé dřevěné boudě. Ale místo čerstvě vylíhlé zombie se vedle boudy objevila hráčka se jmenovkou *já_jsem_theresa*, pak ta postava nakoukla do mé skrýše a zeptala se, jestli by se tam taky mohla schovat.

Vysvětlovala mi, že existují pokojné oblasti, kde se nevykytují žádné příšery. Člověk tam narazí jen na moby, jako jsou lední medvědi a železní golemové, kteří ho neotravují, dokud on nezačne otravovat je. Řekla, že má svou oblast nastavenou do pokojného módu, a pozvala mě tam. Později jsem se dozvěděla, že její otec pro ni platil přístup do téhle oblasti ze stejného důvodu, z jakého já jsem se snažila nehrát Minecraft jinde než v pokojném módu. Pokud možno jsem se vyhýbala tomu, abych chodila do velkých nepřátelských světů na veřejných internetových serverech.

Ten večer jsme se skamarádily a tak už to zůstalo. Řekla mi, že ve skutečnosti se jmenuje Teresa, ale její prarodiče, kteří pocházeli z Konga-Brazzaville, jí důsledně říkali Thérèse podle nějaké kdysi populární francouzské princezny, protože oni vyrůstali ve Francii. Už jí to nějak napůl zůstalo a všichni jí teď říkají Theresa. Mě ale nechala zkracovat to na Reesa. Takhle ji směli oslovovat jenom její nejbližší kamarádi.

Procházela jsem domem, který jsme spolu postavily. Už to nebyl žádný mrňavý úkryt, ale pořádná vila s tolika místnostmi, že jsme je ani všechny nestačily využívat. Vyráběly jsme postele, knížky, knihovny, koberce, prapory, ploty a brány. Malý sklep jsme si vyložily bloky kamení a v něm jsme jako v trezoru schovávaly většinu získané kořisti.

Velký obývací pokoj měl vysoká barevná okna od podlahy až po strop. Taky jsme si vyrobily několik zarámovaných obrazů a rozvěsily je po domě.

Ale naše vila v parku Stříbrné duby není jedinou stopou, kterou jsme po sobě v tomto světě zanechaly. Když jsem tak koukala z terasy vybíhající z přízemního podlaží domu, viděla jsem farmy, které byly taky naším dílem; pěstovaly jsme pšenici, červenou řepu, kakaové boby, melouny, dýně, houby a cukrovou třtinu – to všechno rostlo kolem nás. Měly jsme také stodolu a v ní ovce, o které jsme se staraly, když jsme na to zrovna měly čas.

Udělaly jsme i některé věci, které už ve Stříbrných dubech nejsou, ale při pohledu na určitá místa jsem si na ně vzpomněla. Třeba na výzdobu, co jsme si pořídily k oslavě Nového roku. Nebo když jsme jedna pro druhou vyrobily vánoční dárek a schovaly ho a pak jsme je hledaly. Já jsem ten pro Theresu pověsila na vršek vysokého stromu, a když na to přišla, pokoušela se tam vyšplhat, jenže pořád padala dolů. Jak jsem si na to vzpomněla, musela jsem se zase smát.

Park Stříbrné duby, to je pro nás hotový ráj. Vlastně *byl*. Poprvé, co Stříbrné duby existují, mě tady nečekalo žádné kamarádké a legrační klábosení, ale jen osamělé ticho. Kam jsem se podívala, pokaždé jako by odtud na mě koukala připomínka něčeho, co možná velmi dlouho nepůjde změnit: *já_jsem_theresa je off-line*.

KAPITOLA DRUHÁ

Dalo se předpokládat, že pondělí se povleče jako šnek, a Cece si toho byla vědoma.

Měla ošklivou náladu a taky obloha byla od rána šedivá a jakoby mrzoutská, což tomu ještě nahrávalo. Snídaně jí chutnala jako smutek, který se jí usídlil v duši. I když nepršelo, Iya ji první den ke střední škole odvážela; kolem auta svištěl vítr a znělo to, jako když na televizoru není naladěný žádný kanál.

Když auto zastavilo na školním parkovišti, Iya se k ní naklonila a políbila ji na čelo.

„Miláčku, já vím, že se cítíš mizerně,“ řekla. „Ale je ti teprve deset...“

„Deset a půl,“ opravila ji Cece.

„Dobře, dobře, tak deset a půl,“ přisvědčila Iya. „Ale i tak bych chtěla, abys myslela na to, že máš celý život před sebou. Chápu, že jsi přišla o Theresu a že to byla tvoje nejlepší kamarádka na základní škole.“ Iya ukázala na budovu střední školy. „Možná bys měla na tuhle školu myslet jako na příležitost najít si nové kamarády. Jsi pěkná, příjemná a zábavná. V téhle škole určitě bude spousta dětí, které už se nemůžou dočkat, aby se s tebou setkaly a sprátelily.“

Potom se s ní Iya rozloučila a odjela. Cece stála na chodníku s batohem v ruce a obhlížela průčelí Gemshoreské soukromé střední školy.

Tahle škola nebyla tak úplně nová. Mnohokrát kolem ní projížděli autem, protože stála v obvodu sídliště. Byl to druhý stupeň Gemshoreské základní školy, kam Cece chodila až doteď. Půlka studentů na téhle střední škole budou její spolužáci z prvního stupně, a k nim přibudou ještě nějakí další, kteří nežijí na zdejším sídlišti. Nicméně teď měla Cece do téhle školní budovy vkročit teprve podruhé. Poprvé tam byla s Iyou, když se šla před několika měsíci přihlásit.

A teď poprvé vejde dovnitř *sama*.

„Thereso, ty moje šilená kámoško,“ mumlala si Cece potichu. „Teď jsme tam měly jít spolu. Jenže to budu muset zvládnout sama.“

Cesta na úvodní shromáždění žáků nebyla dlouhá ani složitá. Na hlavním vchodu visel na nepřehlédnutelné tabuli jasný pokyn: *Všichni noví studenti postupují po zelených šipkách na shromáždění*. Cece tedy postupovala po šipkách, proplétala se mezi spoustou čerstvých studentů oblečených v nažehlených nových uniformách, jakou na sobě měla i ona.

Viděla spoustu filmů popisujících nástup na školu a četla o tom i nějaké knížky. Podle těch příběhů první den na nové škole nikdy neprobíhal dobře. Napůl počítala s tím, že se objeví nějaký otrava, který do ní vrazí, pak ji zpraží pohledem a prohlásí o ní, že je divná nebo nerd. Z toho se poučila, že pokud někdo z nových studentů není úplně nejvíce cool ze všech, rychle mu ti ostatní vymezí přiměřené místo.

Pro ni se to místo až moc blížilo dolnímu konci žebříčku oblíbených spolužáků, než aby se jí to zamlouvalo. Pokud věděla, neuměla nic zvláštního ani nebyla ničím výjimečná, aby ji ostatní měli v oblibě – zajímalo ji jen čtení fantasy knížek a hraní Minecraftu. A to ani nehrála nějakou drsnou úroveň – prostě se po Minecraftu jen tak toulala, bavila se a taky se při tom dopouštěla různých chyb.

Měla tady s ní být Theresa. Měly se navzájem podporovat, dávat na sebe pozor a chránit se před ostatními. Cece slyšela všelijaké zvěsti – většinou povídačky, které si mezi sebou vyměňovali spolužáci na základní škole – o tom, jak jsou starší studenti na Gemshoreské střední protivní. Prý na mladší studenty hvízdají a poroučejí jim, aby udělali nemožné věci, například *vezmi si lžičku a naplň ten koš vodou*.

Nicméně Cece už stačila zjistit, že skutečný život není jako filmový příběh. Nezajímalo se o ni žádný otrava, nikdo ji neponižoval, nedošlo k ničemu nepřijemnému. Žádný ze starších studentů si jí ani ostatních nováčků nevšímal. Dokonce i ti, které od vidění znala ze sídliště, noví i starší studenti, předstírali, jako by ji vůbec neznali.

Shromáždění proběhlo rychle a nic pozoruhodného se během něho nestalo: státní hymna, modlitba a několik oznámení. Pak nové studenty poslali do jednoho kouta a ostatní odešli. Ke hloučku nováčků přicházeli učitelé a vyvolávali jména podle seznamu, načež je vyvolaní studenti následovali do svých tříd. Nakonec vysoký muž ve vestě řekl: „Cecelia Alaová,“ a Cece zvedla ruku a potom za ním šla spolu se skupinkou nových spolužáků do jejich třídy.

Pak je učitel rozdělil do lavic. Cece skončila v prostřední řadě. S úlevou si oddechla. Místo uprostřed třídy jí nabízelo jakýsi pocit neviditelnosti, který měla ráda: neseděla příliš na ráně, ale taky nebyla moc schovaná. Navíc bylo dobré, že se takhle nedostala do sporů s žáky, kteří si dělali nárok na privilegovaná místa.

Cece se na tahle teritoria dívala podobně jako na moby v Minecraftu. V zasedacím pořádku se dala rozlišit čtyři taková teritoria: *oknáci* byli ti, kteří seděli vedle oken, *učitelští mazánci* sedávali v prvních řadách, *zadní galerie* zase sedávala až na samém konci třídy a neviditelní jako ona, kteří obsazovali prostřední lavice, žádné jméno neměli. Příslušnost ke každé z těchto frakcí s sebou nesla určité

označkování a reputaci – v něčem dobré, v něčem spíš nežádoucí – a také určitá privilegia.

O učitelských mazáncích například Cece uvažovala jako o vesničanech, které chrání železný golem. Tyhle lidi člověk nesnášel, ovšem na vlastní riziko, protože kdykoli ho někdo z nich nahlásil učiteli, ať už k tomu měl jakýkoli důvod, byl člověk v kaši. Dokonce i starší studenti se učitelským mazánkům radši klidili z cesty.

Okňáci zase byli jako neutrální mobové. Dokud si jich člověk nevšiml, nechávali ho na pokoji. Ale moc věřit se jim taky nedalo, protože byli nepředvídatelní. Ve třídě fungovali podobně jako vlci, ovšem měli rozmanité podoby, velikosti a tvary, a dokázali nadělat nepříjemnosti už kvůli tomu, že se s nimi někdo dal do řeči nebo měli pocit, že se s nimi nejedná dobře. Většinou však poskytovali jakousi ochranu těm, které někdo napadal, protože tohle napadání vztahovali na sebe.

Zadní galerie představovala nepřátelské moby: creepery, zombie, kostlivce, endermany. Vyhledávali průšvihy, a kdykoli se jim naskytla možnost, provedli nějakou lumpárnu. A protože učitelští mazánci se nacházeli mimo jejich dosah, hledali si vždycky oběti mezi okňáky a těmi z neviditelných, kteří nebyli dost neviditelní.

Cece dobře věděla, že existují žáci, kteří ve skutečnosti neodpovídají chování a zvykům těch teritorií, kde sedí. Ale příslušnost k takové sektě v sobě měla jisté kouzlo a Cece pozorovala, že když někdo seděl v místech obsazených darebáky, tak i když byl jinak úplně bezproblémový, stával se z něho zlomyslný spolužák. Proto se na základní škole vyhýbala tomu, aby si sama hledala nové kamarády, a prozatím se její přátelství omezovalo na Theresu.

Tahle finta se teď pochopitelně obrátila proti ní. Theresa je pryč a Cece zůstala sama. Možná je nejvyšší čas, aby tuhle strategii znovu promyslela.

Cece pozorovala okolní spolužáky v nových školních uniformách, kteří si sedli každý ke svému stolku. Jeden kluk blízko první řady předváděl své nové sešity, skládal je pěkně do úhledného komínku a přitom se rozzářeně usmíval, jako by doufal, že se u něho někdo zastaví a pochválí ho. Děvče s ohromně složitě upleteným vrkočem, do kterého mělo přidáné barevné korálky, se usmívalo na každého, kdo procházel kolem, a zdravilo ho *Dobré ráno!*

Každý se tady snaží najít nějaké kamarády, pomyslela si Cece. Možná bych měla přestat bezradně bloumat a taky to zkusit.

A tak když kolem ní šla jedna nová spolužačka, řekla jí ahoj.

Děvče bylo jen o maličko vyšší než Cece a zrovna tak hubené. Mělo docela malé oči a ještě víc je přimhouřilo, když se zkoumavě podívalo na Cece a pokoušelo se rozhodnout, jestli má odpovédět nebo ne.

„Máš parádní tašku,“ pravila Cece ještě dřív, než se pořádně podívala, s čím to děvče přišlo do školy. Když to teď udělala, zjistila, že batoh té dívky je dost odřený a vypadá jako zděděný po starším sourozenci. Spolužačka patrně žila někde mimo sídliště – školák ze sídliště by se s takovým batohem nikdy neukázal na ulici. Proto jí dívka nepřipadala vůbec povědomá.

Podívala se na svůj batoh a pak se zahleděla na ten Cecein.

„Co je tohle?“ zeptala se a ukázala na nálepku s tváří creepera, kterou si tam Cece přilípla.

„Tohle? Creeper,“ odpověděla. Z výrazu tváře spolužačky bylo jasné, že jí to nic neříká. „Přece z Minecraftu, z té videohry. Bloky, stavění, vesničani – nic?“ Když dívka zavrtěla hlavou, Cece dodala: „No, mohla bych ti o tom něco říct. Moje kamarádka Reesa – ona se zrovna teď odstěhovala – a já jsme měly stejné nálepky a spolu jsme...“

„Hele, mě to nezajímá,“ skočilo jí děvče do řeči. „Neřekla jsem, že nevím, co je Minecraft. Ale vůbec mě to nezajímá. Nikoho to nezajímá.“

Pak se otočila a odešla na své místo – do úplně poslední řady.

Aha, zadní galerie, pomyslela si Cece a skousla si ret, aby vstřebala drsná slova té holky. Tohle tě potká, když creepe- rovi dovolíš, aby se k tobě dostal moc blízko. Vybouchne ti rovnou do obličeje.

Cece zasunula batoh pod stolek. Za chvíli ho zase vytáhla, odtrhla z něho nálepku a šla ji hodit do koše.

Iya se pletla. Hledat nové kamarády bude daleko, daleko těžší, než si myslela.

KAPITOLA TŘETÍ

„Takže máš za sebou první den na střední škole, že?“
„Řekla Iya, když jely domů. „Jaké to bylo? Už se cítíš jako velká holka?““

„Bylo to pitomé,“ zabručela Cece a sklopila opěradlo na sedadle spolujezdce tak daleko, že skoro dolehlo na zadní sedadlo. „Totálně pitomé. Necítím nic – jen chci už být doma a jít spát.“

„Ale no tak, nebuď tak negativní,“ kárala ji Iya. „Dobrá, zkus mi říct aspoň jednu dobrou věc, kterou jsi dneska zažila.“

Cece vzpomínala na uplynulý den. Po tom incidentu se samolepkou a s holkou ze zadní galerie vlastně skoro s nikým nemluvila. Ve třídě se ukázalo několik učitelů, ale jen splnili svou povinnost a zase odešli. Během přestávky se usadila v koutku jídelny a sama mlčky snědla svůj oběd. Je pravda, že to co ona asi prožívalo víc nových studentů. Viděla je roztroušené po jídelně a nejspíš se jim vůbec nechtělo udělat první krok, aby svou izolaci přeměnili v nové kamarádství. Cece tomu pokušení také odolávala, protože už si první odmítnutí prožila. Místo toho hodně přemýšlela o Therese a o tom, jak moc by si co nejdřív potřebovala popovídat s *opravdovou* kamarádkou.

„Nic,“ odpověděla. „Nic dobrého jsem nezažila.“ Naklonila se dopředu. „Netelefonovala Theresa?“

Iya zavrtěla hlavou a nevesele se usmála. Cece se zase zklamaně rozvalila na sedadle.

„Tyhle velké změny potřebují nějaký čas, aby se s nimi člověk vyrovnal,“ řekla Iya. „Možná byste si mohly domluvit něco podobného, jako když jste jedna u druhé přespávaly. Jenže by to bylo virtuální – můžete si povídat po telefonu nebo se vidět při videohovoru na tabletu. A klidně u toho můžeš být v pyžamu, jako když jsi u ní přespávala.“

Cece na to jen něco zabručela, i když ten nápad nezněl úplně špatně. Určitě si ho do budoucna uchová jako možnost, kterou by mohly využít.

Když dojely domů a Cece se převlékla, zařídila se podle toho, co jí radila Iya, a poslala zprávu na telefonní číslo, které bylo v rodinném tabletu uloženo pod jménem „pan Njinga“.

Jak je? psala. Už ses tam usadila? První den na střední byl děs. Chybíš mi! Na okamžik se zarazila, protože jí to připadalo až moc zoufalé. *Iya říkala, že se mám zeptat, jestli bychom si nemohly domluvit „přespání po telefonu“. Uspořádat si videohovor v pyžamech. Je to pitomé, já vím. Co myslíš ty?*

Nechala tablet ležet na stole a pustila se do domácích povinností – hlavně si vyměnila povlečení a poskládala prádlo. Když s tím skončila a vrátila se k tabletu, našla tam odpověď od Theresy – jediné slovo.

Klidně.

Cece mohla tušit, že to vůbec nepůjde tak snadno, protože Wi-Fi začalo zlobit přesně pět minut před domluvenou dobou videohovoru.

Byla úplně připravená, oblečená v pyžamu a hrozně rozčilená. Iya a Baba jí dovolili, aby si vzala tablet do pokoje a měla ho jen pro sebe, což se jí podařilo málokdy. Ne že by

ho potřebovala nějak na dlouho – plán byl takový, že se spojí s Theresou, trošku si spolu pohrají Minecraft a co nejdříve času stráví ve své staré základně. Naposledy se do ní dostaly před týdnem a Cece by se tam moc ráda vypravila znovu.

„Tatíí!“ Cece usazená na koberci na zkřížených nohou vyskočila a vystrčila hlavu ze dveří. „Nejde internet!“ volala do chodby.

„Zkusila jsi to vypnout a znovu zapnout?“

Cece obrátila oči v sloup. Takhle Baba řešil všechno – vypnout a znovu zapnout.

„To jsem udělala aspoň tisíckrát,“ odpověděla.

„Z technického hlediska jsi to tisíckrát udělat nemohla, protože...“ Otec se objevil v chodbě, také už v pyžamu, podíval se po ní a zavrtěl hlavou. „Zkrátka... půjč mi to.“

Vzal si od ní tablet, několikrát poklepal na displej a potom jí ho vrátil. „Tumáš.“

To už bylo několik minut po domluvené hodině a Theresa hovor přijala, až když jí Cece volala potřetí.

„Cece!“ vyhrkla Theresa, sotva se její obličej objevil na displeji.

„Reeso!“ Cece byla nadšením bez sebe! „Sláva!“

„Bože, já bych tě tak ráda objala,“ řekla Theresa. „Vypadáš výborně!“

„A ty taky,“ odpověděla Cece, ale pak se zarazila. „Počkat, jak to, že nejsi v pyžamu?“

Theresa nejenže na sobě neměla pyžamo, ale byla *venku*. Za ní se tyčily k obloze tři vysoké hory a kolem rostly palmy. Do obličeje jí svítilo slunce.

Theresa se zasmála. „Nemůžu být v pyžamu, ty troubo. My tady máme teprve odpoledne.“

„Jo tak... To je ten časový posun, o kterém naši pořád mluvili? Kolik hodin to dělá?“

„O osm míň, než je u vás,“ odpověděla Theresa. „Takže od vašeho času odpočítej osm hodin, a tolik je tady u nás.“

„Páni.“ Cece se naklonila blíž k displeji. „Vypadáš, jako kdybys měla prázdniny.“

A Theresa skutečně působila tak, jako by byla někde na prázdninách. Vlasy, do kterých si zasunula sluneční brýle, měla spletené do jednoho dlouhého copu, což by jí v Lagosu rodiče nikdy nedovolili. I kdyby to dovolili, nemohla by tak jít do školy – do Gemshoreské střední smělé žákyně jenom se spoustou krátkých čůpků spletených těsně u hlavy nebo s krátkým sestřihem. Theresa měla také rty natřené lesklou pomádou – dokud žili Njingovi na sídlišti, taky by jí to rodiče nedovolili. Pokožka jako by jí zářila a Cece napadlo, jestli slunce ve Scottsdale nesvítí jinak než v Lagosu. Jí kůže nikdy tak nezářila, a mohla se při selfie kroutit, jak chtěla.

To mělo být pro Cece další znamení toho, že se má něco stát.

„Kdepak prázdniny, tvrdá práce,“ řekla Theresa. „Stěhování do nového domu, takže si musím úplně znova uspořádat pokoj – uf. A taky musím nastoupit do nové školy a vůbec. Není to žádná legrace.“

„Jo, u mě je to stejné,“ přikyvovala Cece. „Dneska jsem byla poprvé na střední.“

„Aha, a jak to šlo?“

„Bylo to děsnýýý! Pořád jsem si přála, abys tam byla taky.“

Theresa se zachichotala. „Jo, to si dovedu představit. Našla sis už nějakou novou kamarádku?“

„Zkusila jsem to. Ta holka na mě byla hnusná.“

„Ach jo! To je mi líto,“ řekla Theresa. „Taky to tady zkouším.“

„Paráda, a jak se ti vede?“

„Jakž takž.“ Theresa se podívala mimo záběr kamery. „Není to tak hrozné.“